

Το Χαμπέρι

φύλλο 10
Δεκέμβρης 2014
διανέμεται δωρεάν

για την ενημέρωση και την οριζόντια επικοινωνία στη Νέα Φιλαδέλφεια

ΠΛΗΜΜΥΡΕΣ ΣΤΗΝ ΟΔΟ ΣΚΡΑ

Πότε θα ξεχειλίσει το ποτάμι της οργής;

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές (Πέμπτη 11/12) το μετεωρολογικό δελτίο προβλέπει μια ακόμα καταιγίδα, έτοιμη να χτυπήσει τις ήδη πληγείσες περιοχές από την προηγούμενη μπόρα της 24/10, όταν για πολλοστή φορά οι γειτονίες και οι δρόμοι της Δυτικής Αττικής και του Πειραιά βρέθηκαν στη δίνη της υδάτινης πολιορκίας.

Οι εικόνες είναι γνώριμες εδώ και πολλά χρόνια. Δρόμοι να μετατρέπονται μέσα σε λίγα λεπτά σε χείμαρρους, αυτοκίνητα, αυλές σπιτιών, καταστήματα και υπόγεια διαμερίσματα να πλημμυρίζουν από τον ορμητικό όγκο των νερών που δεν βρίσκουν δίοδο διαφυγής. Οι ιδύνοντες θα μιλήσουν πάλι για την άναρχη δόμηση, τα μπαζωμένα ρέματα, τα βουλωμένα φρεάτια και θα χτυπήσουν στοργικά τον ώμο των πλημμυροπαθών, καταλογίζο-

ντας πολιτικές ευθύνες όχι φυσικά στους ίδιους αλλά... στα ακραία φυσικά φαινόμενα και την ανείπωτη θεομηνία κι έπειτα θα αποσυρθούν δίνοντας εκ νέου ανέξοδες υποσχέσεις για αντιπλημμυρικά έργα και ούτω καθεξής.

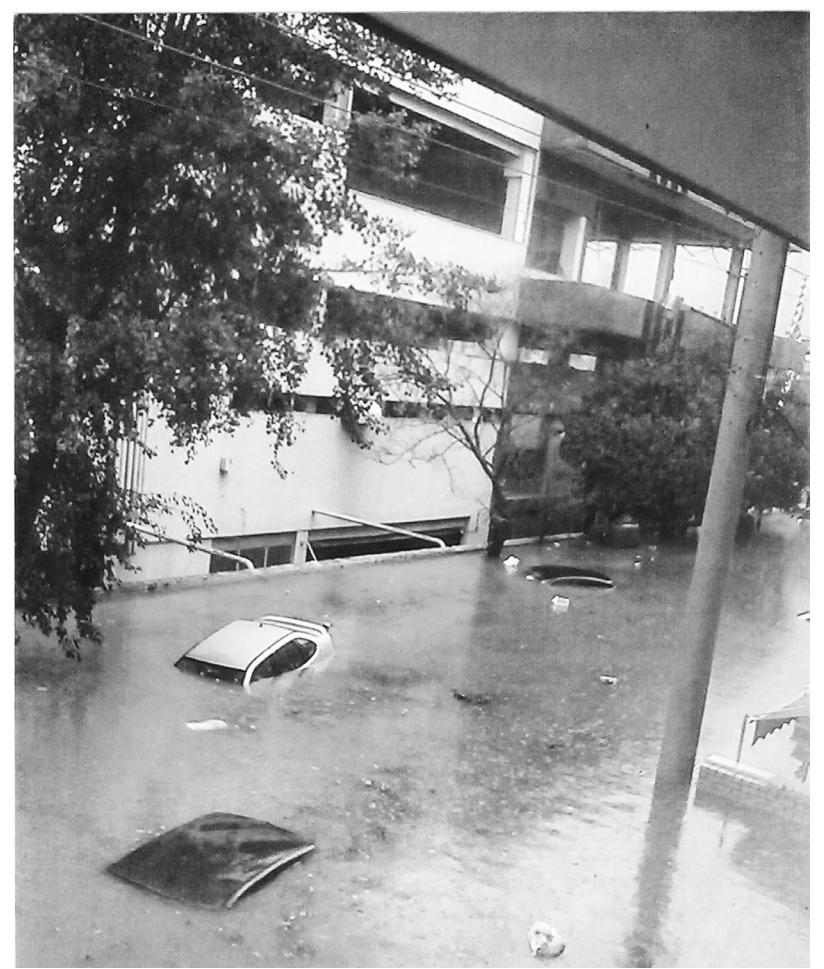
Το πρωί της ίδιας μέρας επισκεφθήκαμε τη γειτονιά της Αγίας Μαρίνας, στο βόρειο τμήμα της Νέας Φιλαδέλφειας, που βρίσκεται διαχρονικά ανάμεσα στις πληγείσες περιοχές και συναντήσαμε τους κατοίκους που ήδη είχαν ξεκινήσει να προετοιμάζουν ενέργειες οχυρωματικής προφύλαξης από την επερχόμενη μπόρα. Γνωρίζουν άλλωστε πολύ καλά και οι ίδιοι πως δεν έχουν άλλη επιλογή παρά μόνο να βασιστούν στους εαυτούς τους και στις δικές τους δυνάμεις. Μιλήσαμε μαζί τους και διαπιστώσαμε ιδίως όμματα ότι από την προηγούμενη καταστροφική επέλαση της βροχής (από το

2009 ακόμα) τίποτα δεν έχει αλλάξει και το μόνο που έχουν να περιμένουν από το κράτος είναι η εκπόνηση μιας ακόμα μελέτης από την πλευρά του Δήμου που θα κατατεθεί στην Περιφέρεια για έγκριση και χρηματοδότηση. Το πρόβλημα φυσικά δεν είναι η έλλειψη μελέτης, καθώς από το 2010 η μελέτη του Αναπτυξιακού Συνδέσμου Δυτικής Αττικής έχει εντοπίσει το σημείο παρέμβασης, αλλά η έλλειψη πολιτικής βούλησης για την κατασκευή έργων που να καλύπτουν τις κοινωνικές ανάγκες. Γι' αυτό και η νέα υποτακτική στα καταπιναστικά συμφέροντα διοίκησης της Περιφέρειας δεν... πρόλαβε να συντάξει νέο προϋπολογισμό, αλλά αποδέχτηκε αυτόν της προηγούμενης διοίκησης Σγουρού, στον οποίο οι δαπάνες για την κάλυψη κοινωνικών αναγκών παραμένουν μηδαμινές, την ώρα που οι επιχορηγήσεις των εκατομ-

μυρίων πέφτουν πραγματικά σαν βροχή για τις μπίζνες των κυρίων Μελισσανίδη και Αλαφούζου και φτάνουν τα 27 εκατομμύρια ευρώ. Οι συνειρμοί είναι αναπόφευκτοι, όχι μόνο για εμάς, αλλά και για τους ίδιους τους κατοίκους: «Δεν μπορώ να βλέπω να δίνονται 20 εκατομμύρια για το γήπεδο της ΑΕΚ και εμείς εδώ να πιγόμαστε» ακούστηκε να λέει ένας από τους κατοίκους της περιοχής στη συνάντηση που είχαν με το δήμαρχο, δύο μέρες μετά τις καταστροφικές πλημμύρες.

Είναι όμως σίγουρο πως αν συνεχίζουμε να στεκόμαστε ως θεατές στο ίδιο έργο και δεν μετατραπεί η απόγνωση και η οργή σε ποτάμι διεκδίκησης και μαχητικής αντίστασης, οι φωτογραφίες του 2009, του 2014 θα είναι ίδιες και τα επόμενα χρόνια. Από την πλευρά μας θα παρακολουθούμε το θέμα και θα επανέλθουμε.

Χ.Π.

ΤΟ ΔΕΚΑ ΤΟ ΚΑΛΟ

Πρώτα η καλή είδηση. Μετά από 31 μέρες απεργίας πείνας, ο Νίκος Ρωμανός κέρδισε το αυτονόητο (ναι, και τα αυτονόητα μόνο με αγώνα διεκδικούνται...): να σπουδάσει, παίρνοντας τις άδειες που προβλέπονται για κρατούμενους που εισάγονται στα ΤΕΙ και ΑΕΙ. Μια νίκη σε έναν αγώνα που δείχνει τον δρόμο της νίκης (θυμίζοντας και την απεργία πείνας των Σύριων προσφύγων που δεν τους στήριξε ένα τέτοιο δυνατό κίνημα), ο οποίος απαιτεί αποφασιστικότητα και συνέπεια λόγου και πράξης, σαν αυτή που έδειξε ο αναρχικός αγωνιστής κατά του συστήματος Νίκος Ρωμανός. Και με ένα κίνημα αλληλεγγύης που η καρδιά του ήταν ένας εξίσου αποφασιστικός και συνεπής αναρχικός/αντιεξουσιαστικός χώρος. Με μια θύελλα καταλήψεων, συγκρουσιακών διαδηλώσεων, δυναμικών επιθέσεων, εκατοντάδων πανό και κειμένων, βουλή και κυβέρνηση αναγκάστηκαν να ψηφίσουν ομόφωνα (sic!) τη σχετική τροπολογία που δίνει στον Νίκο (και σε κάθε επόμενο κρατούμενο) μια ανάσα ελευθερίας. Μέρος στον αγώνα πήρε και η γειτονιά μας: πρώτα από όλα με την κατάληψη του δημαρχείου αλλά και με τις σχετικές παρεμβάσεις της Στρούγκας (πανό, μοίρασμα κειμένων).

Μακάρι να είχαμε μόνο τέτοια χαμπέρια, δυστυχώς όμως ασχολούμαστε αναγκαστικά και πάλι μ' ένα σωρό δυσάρεστα. Τα -και λόγω των κλιματικών αλλαγών- όλο και πιο έντονα καιρικά φαινόμενα πλημμύρισαν την μισή Ελλάδα και την Αγ. Μαρίνα στην περιοχή μας. Δεν είναι η πρώτη φορά, και όπως και τις προηγούμενες, δήμος και περιφέρεια μόνο θερμά λόγια και όχι έργα έχουν γι' αυτούς που έχασαν και τα λίγα που είχαν. Το σχετικό ρεπορτάζ μας δημοσιεύεται στο πρωτοσέλιδο. Εδώ βρίσκεται και η απάντησή μας στα σχέδια του δήμου να καταστρέψει έναν από τους ελάχιστους ελεύθερους χώρους στη περιοχή, την αγαπημένη μας Στρούγκα, η οποία όχι μόνο εκδίδει την εφημερίδα που κρατάτε στα χέρια σας, αλλά προσπαθεί να παρέμβει σε πολλά ζητήματα, πάντα από τη σκοπιά των καταπιεσμένων. Αυτό μάλλον ενοχλεί όχι μόνο τους κάθε είδους δεξιούς, αλλά και μια αριστερή δημοτική αρχή που την θέλει πιο ενσωματωμένη και στα μέτρα της.

Το θέμα των ελεύθερων χώρων με μια πιο γενική ματιά το προσεγγίζουμε σε άλλο ρεπορτάζ στην τέταρτη σελίδα. Κι εδώ τα νέα δεν είναι τόσο καλά, όπως και με το θέμα της εργασιακής ελευθερίας και του «εθελοντισμού», που θα το βρείτε εκτάκτως στη σελίδα 2 αυτού του Χαμπεριού, που κατά τα άλλα, για να κλείσουμε με κάτι ευχάριστο, με αυτή την έκδοση γιορτάζει το δέκατο φύλλο του. Νομίζουμε ότι πλέον το γνωρίζετε, ελπίζουμε ότι στην πλειοψηφία σας το αγαπάτε και περιμένουμε να παρέμβετε στέλνοντας μας τα δικά σας χαμπέρια και σχόλια πάνω σε αυτά που συμβαίνουν στην γειτονιά μας...

Ποιοι φοβούνται τη Στρούγκα;

Στις 10 Νοέμβρη δημοσιεύθηκε το σχέδιο τεχνικού προγράμματος και προϋπολογισμού του Δήμου Φιλαδέλφειας-Χαλκηδόνος για το οικονομικό έτος 2015, το οποίο ψηφίστηκε στο δημοτικό συμβούλιο της 3ης Δεκεμβρίου. Είναι η πρώτη φορά που μπαίνει στον προϋπολογισμό του Δήμου κατ' αυτό τον τρόπο, η κατεδάφιση της Στρούγκας.

Λίγες μέρες μετά τη δημοσίευση του τεχνικού προγράμματος και του προϋπολογισμού, κληθήκαμε να συμμετάσχουμε σε συζήτηση με τη δημοτική αρχή, «για να μας ενημερώσουν για τις προθέσεις τους σχετικά με το χώρο». Φυσικά στη συνάντηση δεν πήγαμε, γιατί η Στρούγκα, πάντοτε, απέναντι στις κλειστές συναντήσεις σε γραφεία δημάρχων, είχε να αντιτάξει τη δημόσια συζήτηση και την απευθυσση στην τοπική κοινωνία της Νέας Φιλαδέλφειας.

Σίγουρα θα σπεύσουν να βρουν δικαιολογίες. Η ύπαρξη όμως, αυτή καθαυτή της κατεδάφισης, δείχνει την πολιτική βούληση του Δήμου. Η νέα δημοτική αρχή, που μετρά μόλις τρεις μήνες ζωής, δείχνει ότι θέλει να τελειώνει στα γρήγορα με τη Στρούγκα, γκρεμίζοντάς τη, για να μπορέσει μετά απερίσπαστη, να συνεχίσει το «έργο» της. Ήδη, μάλιστα, η οικονομική επιτροπή του δήμου προχώρησε στις 8 Δεκέμβρη στην απευθείας ανάθεση (!) επιμέρους εργολαβιών που απαιτούνται για την υλοποίηση της πολιτικής απόφασης της δημοτικής αρχής, με πρόσχημα «να μη χαθούν τα ευρωπαϊκά κονδύλια».

Η επίθεση αυτή δε μας εκπλήσσει. Έρχεται, μάλιστα, σε μία στιγμή που μόνο ως τυχαία δεν μπορεί να εκληφθεί. Από την άνοιξη του 2014, η Στρούγκα, αναλαμβάνοντας αρχικά πρωτοβουλίες με τη δράση της και στη συνέχεια συμμετέχοντας στο Συντονιστικό Κατοίκων Ν.Φ. - Ν.Χ. και γύρω περιοχών, δίνει έναν απ' τους σημαντικότερους αγώνες που έχει δώσει στα σχεδόν έξι χρόνια λειτουργίας της, ενάντια στα επιχειρηματικά συμφέροντα και στον κατακερματισμό του Άλσους από τον μεγαλοεπιχειρηματία Μελισσανίδη. Στοχοποιήθηκε, χτυπήθηκε και τώρα ξαναχτυπιέται.

Με την επίθεση αυτή, επιβεβαιώνεται η πεποίθηση ότι η δημοτική αρχή του Βασιλόπουλου, έρχεται απλά να διαδεχτεί τις προηγούμενες, χωρίς να διαφοροποιείται στην πράξη σε τίποτα, όσο κι αν θέλει να πείσει για το αντίθετο. Αν τη δει κανείς και μέσα στο πλαίσιο των επιθέσεων που δέχονται η Βίλα Ζωγράφου και το «Πατινάκι» στο Αιγάλεω, από τις τοπικές δημοτικές παρατάξεις που στηρίχθηκαν από το ΣΥΡΙΖΑ, δε θα δυσκολευτεί να καταλάβει ότι πρόκειται για τη συνολικότερη πολιτική των παρατάξεων της «ριζοσπαστικής αριστεράς», απέναντι στις καταλήψεις και τους ελεύθερους χώρους. Με το που μύρισαν λίγο εξουσία, σπεύδουν να τσακίσουν οτιδήποτε μπορεί να τους δυσκολέψει ή να σταθεί απέναντί τους, ακριβώς όπως έκαναν οι προκάτοχοί τους.

Η Στρούγκα, όμως, είναι ένας χώρος ελευθερίας. Ένας χώρος έκφρασης, μέσα

στην καρδιά της πόλης, ανοιχτός για όλους. Ένας χώρος πολιτικών και κοινωνικών δράσεων, που προτάσσει την αντίσταση, την αυτοοργάνωση και την αλληλεγγύη.

Από το Μάρτη του 2009, νέοι άνθρωποι της περιοχής, ενεργοί στα κινήματα, με βλέψεις σε ένα καλύτερο αέριο, με εκατοντάδες ώρες εργασίων, μετέτρεψαν το χώρο της παλιάς ταβέρνας, από ερείπιο, σε έναν χώρο ζεστό, φιλόξενο και πάνω απ' όλα ζωντανό. Από τότε και σε καθημερινή βάση, γίνονται ανοιχτές συνελεύσεις, πολιτικές εκδηλώσεις και συζητήσεις, συναυλίες και γλέντια οικονομικής ενίσχυσης, θεατρικές παραστάσεις, προβολές ταινιών, παιδικά εργαστήρια με δεκάδες γονείς και παιδιά.

Ένας χώρος σαν τη Στρούγκα, ριζοσπαστικός, ελεύθερος και δημόσιος, αφήνει το στίγμα του σε όλη τη γειτονιά. Δίνει διαφορετική πνοή σε ολόκληρη την πόλη, παραμένοντας ο μόνος ζωντανός κοινωνικός και πολιτικός χώρος. Σίγουρα, ένας τέτοιος χώρος, δε χωράει μέσα στην πόλη-εμπόρευμα που ήδη έχουν αρχίσει να φτιάχνουν.

Μία τέτοια κίνηση λοιπόν, μέσα στο πλαίσιο που περιγράψαμε παραπάνω, μόνο ως επιθετική μπορεί να γίνει αντιληπτή και μόνο ως τέτοια θα αντιμετωπιστεί. Δε θα τους αφήσουμε να γκρεμίσουν τη Στρούγκα. Θα σταθούμε απέναντί τους, σε οποιαδήποτε προσπάθεια κατεδάφισης του χώρου.

ΗΜΑΣΤΑΝ, ΕΙΜΑΣΤΕ ΚΑΙ ΘΑ ΠΑΡΑΜΕΙΝΟΥΜΕ ΕΔΩ.

σελ.2

Και οι
άνεργοι
δουλεύουν...

σελ.4

Ο κύκλος
της βίας
συνεχίζεται

Το "Χαμπέρι" κυκλοφορεί σε χίλια αντίτυπα και διανέμεται δωρεάν κι από χέρι σε χέρι. Αναζητήστε το στο αγαπημένο σας καφενείο και σε άλλα καταστήματα σε όλη την πόλη, κι αν δεν το βρείτε επικοινωνήστε μαζί μας. Η εφημερίδα συντάσσεται από ομάδα εργασίας της συνέλευσης του αυτοδιαχειριζόμενου κοινωνικού χώρου "Στρούγκα". Τα ευνόγραφα άρθρα εκφράζουν την άποψη των συντακτών τους. Θα μας βρείτε στην κατάληψη της Στρούγκας, Δεκελίας 116, Νέα Φιλαδέλφεια, κάθε Τρίτη μετά τις 8.30 μμ που πραγματοποιούνται οι συνελεύσεις μας και κάθε Πέμπτη και Παρασκευή μετά τις 8.30 μμ που λειτουργεί καφενείο. Για τις πολιτικές, κοινωνικές και πολιτιστικές δραστηριότητες της Στρούγκας μπορείτε να ενημερώνεστε από τις αφίσες στους τοίχους της πόλης και στην ηλεκτρονική διεύθυνση <http://strouga.espinblogs.net>. E-mail επικοινωνίας: haberi@espin.net

Και οι άνεργοι δουλεύουν...

Ανεργία: 28%. Ανεργία στους νέους κάτω των 25 ετών: πάνω από 60%. Εγγεγραμμένοι άνεργοι: 1.400.000. Νέοι άνεργοι: πάνω από 450.000.

Τα παραπάνω στοιχεία της ανεργίας, σε απόλυτο συσχετισμό με τις σημερινές συνθήκες εργασίας, μετά από 4 χρόνια μνημονιακής πολιτικής και λιτότητας, συνθέτουν το μωσαϊκό του σύγχρονου εργασιακού μεσαίου που το μεγαλύτερο κομμάτι της κοινωνίας βιώνει ως μια ζοφερή πραγματικότητα. Προσπαθώντας να γίνουμε «ευέλικτοι», ώστε να καταφέρουμε να έχουμε ένα ψίχουλο απ' την πίτα της επιβίωσης, συναινούμε σωπηλά στην αμφισβήτηση και στην κατάργηση των εργασιακών κεκτημένων αιώνων, όπως το 8ωρο και οι συλλογικές συμβάσεις.

Η προτεινόμενη κυβερνητική λύση, σύμφωνα με τις ευρωπαϊκές επιταγές, στα συνεχώς αυξανόμενα ποσοστά ανεργίας (70% τα τελευταία 6 χρόνια), είναι η απασχόληση ενός μικρού αριθμού ανέργων στην επισφαλή εργασία: τα γνωστά σε όλους προγράμματα voucher και «κοινωνικού χαρακτήρα» που βγαίνουν σε όλα τα μέτρα και για όλα τα γούστα. Από τον ιδιωτικό στο δημόσιο τομέα και από τους νέους έως τους μακροχρόνια άνεργους, δημιουργούνται φτηνά, αναλώσιμα εργατικά χέρια γύρω από τα οποία κινητοποιείται ολόκληρη η αγορά εργασίας.

Μια μικρή γεύση από τα εν λόγω προγράμματα

Πιο συγκεκριμένα, μέσω των πολυθρύλητων αυτών προγραμμάτων οι εργοδότες απαλλάσσονται εξ ολοκλήρου από τις εργοδοτικές εισφορές, αλλά και τις προβλεπόμενες άδειες των εργαζομένων. Οι τελευταίοι, ανάλογα με το πλαίσιο του προγράμματος, άλλοτε παραμένουν ανασφάλιστοι χωρίς ένσημα και άλλοτε ασφαλισμένοι για μικρό χρονικό διάστημα (5 μήνες), έχοντας χάσει το καθεστώς μακροχρόνιας ανεργίας και των «προνομίμων» που αυτό συνεπάγεται. Ακόμη η αμοιβή στα προγράμματα κοινωνικού χαρακτήρα απασχολώντας ανέρχεται σε ημερομίσθιο κάτω των 20 ευρώ, ενώ στις υπόλοιπες περιπτώσεις οι καθυστερήσεις των πληρωμών μετά το πέρας των προγραμμάτων είναι τέτοιες που συνθέτουν την εικόνα της απλήρωτης εργασίας. Με αυτό τον τρόπο διαιωνίζονται οι ελαστικές εργασιακές σχέσεις και εγκαινιάζεται μια υβριδική κατάσταση ανεργίας-απασχόλησης χωρίς προοπτική πλήρους και σταθερής εργασίας, παρά τις φρούδες ελπίδες που

καλλιεργούνται. Φυσικά και οι ωφελούμενοι των προγραμμάτων αυτών δεν είναι οι ίδιοι οι άνεργοι και οι απασχολούμενοι, αλλά οι εργοδότες και οι σύγχρονοι δουλέμποροι-διαμεσολαβητές, Κέντρα Επαγγελματικής Κατάρτισης, που είτε απαλλάσσονται από τις οικονομικές τους υποχρεώσεις, είτε βγάζουν αρκετά κέρδη από την καλοστημένη αυτή κομπίνα.

Εθελοντισμός: το καταφύγιο της κρατικής ανεπάρκειας

Μια άλλη μορφή απλήρωτης εργασίας, περιζήτητης και περιβόητης, είναι ο εθελοντισμός. Στις μέρες μας ο εθελοντισμός καθιερώνεται ως ο θεσμός εκείνος που αναπληρώνει τα κενά που δημιουργεί η αδυναμία του κράτους ή αλλιώς ως μια ελάφρυνσή του από τις στοιχειώδεις υποχρεώσεις του απέναντι στην κοινωνία.

Που όμως μπαίνει το όριο προσφοράς του ελεύθερου μας χρόνου με αυτό της ζήτησης και που ξεκινάει η εκμετάλλευση της άμισθης εργασίας;

Κι εκεί που θα περίμενε κανείς πως η εθελοντική εργασία είναι μία μορφή ακτιβισμού που εξαρτάται από τη διαχείριση του ελεύθερου χρόνου πλέον συμβαίνει κάτι διαφορετικό καθώς μπαίνει ως «προαπαιτούμενο» της εργασιακής εμπειρίας. Εν ολίγοις υποχρεούσαι να δουλέψεις εθελοντικά προκειμένου να αποκτήσεις είτε εμπειρία είτε ξεχωριστά προσόντα είτε μόρια.

Τι σχέση έχουν όλα αυτά στην μικρή μας πόλη;

Οι δήμοι και αυτοί με τη σειρά τους δεν είναι άμοιροι ευθυνών για την προώθηση των παραπάνω πρακτικών. Ακόμα και αν φραστικά με δηλώσεις και συνευθείς τύπου ένα κομμάτι αυτών μαζί και η νέα δημοτική αρχή της πόλης μας (βλ. συνέντευξη τύπου δέκα δημάρχων, Καισαριανή, 18 Νοεμβρίου 2014) εναντιώνονται στις παραπάνω λογικές, στην πράξη όμως τις εφαρμόζουν.

Χαρακτηριστικά παραδείγματα παρακολουθούμε να εξελίσσονται το τελευταίο διάστημα στην περιοχή μας. Κατ' αρχάς η πρόταση από πλευράς δημάρχου για στελέχωση των δημοτικών παιδικών σταθμών με εθελοντές-πρόθυμους, άνεργους προφανώς παιδαγωγούς, επισφραγίζει την τάση αυτή. Αντίστοιχες πρωτοβουλίες είναι η έναρξη Κοινωνικού Φροντιστηρίου παισιωμένου με εθελοντές αδιόριστους εκπαιδευτικούς, καθώς και μια σειρά πα-

ρόμοιες κινήσεις κοινωνικής προσφοράς με ειδικούς, εθελοντές πάλι, όπως τα μαθήματα Ελληνικών στο Πνευματικό μας Κέντρο.

Και σα να μην έφτανε ο «εθελοντισμός» ανακοινώθηκαν στις αρχές του προηγούμενου μήνα και οι προσλήψεις στον Δήμο μας μέσω του προγράμματος κοινωνικού χαρακτήρα για το 2014-2015. Θ' ανοίξουν λοιπόν με το νέο έτος 106 θέσεις πεντάμηνης εργασίας σε υπηρεσίες του δήμου που θα λειτουργήσουν ως ένα πρόχειρο βραχύβιο μάλασμα για την στελέχωση αυτών. Επισφαλώς εργαζόμενοι με μειωμένα προνόμια θα λειτουργήσουν απασυμπίστοστα και ύστερα σειρά έχουν οι επόμενοι...

Παράλληλα, το σωματείο εργαζομένων του δήμου Φιλαδέφειας-Χαλκηδόνος έχει πάρει ξεκάθαρη θέση εναντίον των παραπάνω προγραμμάτων που έρχονται να καλύψουν με αυτό τον τρόπο τις χιλιάδες απολύσεις εργαζομένων στους δήμους, οι οποίες έχουν δρομολογηθεί. Θέτοντας προ των ευθυνών τους τη δημοτική αρχή της πόλης μας αλλά και τις υπόλοιπες δημοτικές αρχές που εναρμονίζονται με την ΚΕΔΕ (Κεντρική Ένωση Δήμων Ελλάδας) ανοίγοντας το δρόμο για τις ελαστικές-επισφαλείς σχέσεις εργασίας, ζητά την άμεση ματαίωση των προγραμμάτων.

Και λίγο πριν κλείσει το φύλλο αυτό, νέα χαμπέρια μάς ήρθαν από το χώρο του ΟΑΕΔ και όχι απαραίτητα καλά για όλους με μια πιο προσεκτική ματιά. «Νέα 12μηνα προγράμματα για 7.000 πτυχιούχους ανέργους» έσπευσαν να ενημερώσουν τον κόσμο τα τοπικά, και όχι μόνο, μέσα ενημέρωσης. Βέβαια στη βιασύνη τους για άμεση ενημέρωση, και όχι για να χρυσώσουν το χάπι «θέλω να πιστεύω», παρέλειψαν να συμπεριλάβουν το ποσό της αμοιβής των τόσο «ωφελούμενων» που ανέρχεται στα 3.120 ευρώ για 1.040 ώρες κατάρτισης και απασχόλησης σε ιδιωτικές επιχειρήσεις μέσα σε διάστημα ενός έτους. Τα συμπεράσματα δικά σας...

Από τα όρια λοιπόν της μικρής μας πόλης μέχρι το Βέλγιο των αδερφών Νταρντέν και από την καθημερινή πραγματικότητα μέχρι τα σενάρια κινηματογραφικών παραγωγών, όπως αυτό που αναλύεται παρακάτω, το ζήτημα της εργασιακής εκμετάλλευσης και αλλοτρίωσης είναι μόνιμα παρόν και επίκαιρο. Εμείς τι κάνουμε γι' αυτό;

ε. & μυδ

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ: Και οι προετοιμασίες πολέμου είναι εγκλήματα. Χιλιάδες άνθρωποι έπαθαν καρκίνο λόγω των 193ών γαλλικών πυρηνικών δοκιμών στην Πολυνησία από το 1966 έως το 1996. Αν και μέχρι τώρα κρατούνται μυστικά τα περισσότερα ντοκουμέντα, έγινε γνωστό ότι πολλοί από τους 127.000 ντόπιους συμμετέχοντες στο πρόγραμμα έχουν τη φονική αρρώστια. Μόνο η δόση ραδιενέργειας των τεστ της 17ης Ιουνίου του 1974 περιέχει το 500πλάσιο του ορίου μιας αποδεκτής δόσης. Τώρα, σχεδόν 20 χρόνια μετά το τέλος του προγράμματος, το κοινοβούλιο της Γαλλικής Πολυνησίας -που ντε φάκτο ανήκει στη Γαλλία- ζητάει 754 εκατομμύρια ευρώ αποζημίωση από τη Γαλλία. Λέτε να έχουν τις ίδιες δυσκολίες, όπως η Ελλάδα με το ζήτημα των γερμανικών αποζημιώσεων;

ΥΨΗΛΟΤΕΡΟΙ ΜΙΣΘΟΙ ΠΕΙΝΑΣ: Σε 128 δολάρια το μήνα από 1η Γενάρη του 2015 κατόρθωσε η Καμπότζη να πάρει τον κατώτατο μισθό στην κλωστοϋφαντουργία. Το καλό είναι πως αυτό σημαίνει ότι οι εργάτες -στην συντριπτική πλειοψηφία τους εργάτριες- θα έχουν 28 δολάρια περισσότερα από τα 100 που έπαιρναν μέχρι τώρα. Απ' την άλλη και τα 128 είναι ελάχιστα παραπάνω από τα 120 δολάρια που ορίζεται ως επίσημο μίνιμουμ επιβίωσης στην Καμπότζη. Τα συνδικάτα είχαν απαιτήσει τουλάχιστον 160, ενώ τα περισσότερα διεκδίκησαν 177 δολάρια το μήνα. Αν και το 70 έως 80% των μελών τους αποδέχτηκαν τώρα τα 128, τα συνδικάτα προετοιμάζουν ήδη τον επόμενο γύρο των αγώνων τους. Έτσι πρέπει, παιδιά: παίρνεις ό,τι μπορείς αλλά δε σταματάς ποτέ να διεκδικείς και το υπόλοιπο. Μέχρι την τελική δικαίωση!

ΜΟΝΟ ΣΤΑ ΧΑΡΤΙΑ: Η Σύμβαση του ΟΗΕ για τα Δικαιώματα του Παιδιού περιλαμβάνει τα δικαιώματα στη ζωή, στην ιατρική περίθαλψη, στην παιδεία, τις κατάλληλες συνθήκες ζωής, απαγορεύει την εκμετάλλευση, τη βία, την παρενόχληση και την κατάχρηση. Στην πράξη, βέβαια, πεθαίνουν ένα εκατομμύριο παιδιά στη γέννα, ενώ περισσότερα από 6,5 εκατομμύρια δεν καταφέρνουν να κλείσουν τα 5 χρόνια. Μόνο στην «πολιτισμένη» Ευρώπη 44 εκατομμύρια παιδιά είναι θύματα (ενδοοικογενειακής) βίας: σε όλο τον κόσμο ένα στα δύο παιδιά τρώει ξύλο ως μέσο «εκπαίδευσης». Περίπου 160 εκατομμύρια παιδιά δεν έχουν αρκετό φαί, ενώ παράλληλα μισό εκατομμύριο κινδυνεύει κάθε χρόνο να χάσει το φως του λόγω έλλειψης βιταμίνης Α. Σχεδόν 170 εκατομμύρια παιδιά δουλεύουν σε επιχειρήσεις ή σε χωράφια αντί να πάνε σχολείο, και μάλιστα 6 εκατομμύρια σε συνθήκες καθαρής δουλειάς. Μόνο στις ΗΠΑ 2,5 εκατομμύρια παιδιά ζουν στους δρόμους: ο παγκόσμιος αριθμός κοντεύει τα 200 εκατομμύρια. Αν αυτό σας κάνει να οργίζεστε, σκεφτείτε ότι οι συνθήκες που δημιουργούν αυτή την κατάσταση είναι στην πλειονότητά τους απόλυτα νόμιμες και αναγκαίες στον καπιταλισμό.

ΚΑΙ ΜΙΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΜΕ ΓΙΑ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ: Δύο μήνες φυλακή θα φάει ένας 90χρονος μόνο και μόνο επειδή τάζει αστέγους. Σύμφωνα με νόμο της πλούσιας Φλόριντας στις ΗΠΑ, επιτρέπεται η τροφοδοσία μόνο στα δημοτικά κέντρα σίτισης. Αυτό ισχύει λόγω της πίεσης των ντόπιων επιχειρηματιών και κατοίκων που φοβούνται για τα κέρδη και τις αξίες των ακινήτων τους. Κατά τις αρχές, «οι πολλοί άστεγοι βλάπτουν το ίματζ της πόλης και τον τουρισμό». Ναι, έτσι είναι σε συστήματα όπου το χρήμα μετράει περισσότερο από τον άνθρωπο.

ΑΝ ΔΕΝ ΕΧΕΤΕ ΑΚΟΜΑ ΠΕΙΣΤΕΙ ΟΤΙ ΚΑΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΛΛΑΞΕΙ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΙ ΑΥΤΟ: Λόγω των αφόρητων συνθηκών εργασίας στην κινεζική Foxconn (παράγει και για την Apple...) 14 εργάτες της αυτοκτόνησαν μέχρι το 2010 οπότε και η Foxconn έβαλε δίχτυα για να αποτρέψει τους εργαζόμενους να πηδάνε από τα παράθυρα. Παρ' όλα αυτά, ακόμη 8 εργάτες αυτοκτόνησαν, μια και οι συνθήκες εργασίας στη γραμμή παραγωγής δεν βελτιώθηκαν καθόλου. Ο τελευταίος είναι ο Xu Lizhi ο οποίος μας άφησε κάποια ποιήματα. Σ' ένα απ' αυτά λέει: [...] Εργαστήριο, γραμμή συναρμολόγησης, μηχανή, κάρτα, μισθός, υπερωρίες... / Μ' έμαθαν να 'μαι πεθηνός / Πώς να φωνάζω ή να εξεγερθώ / Πώς να διαμαρτυρηθώ ή 'ν αρνηθώ / Μονάχα σιωπηλά υποφέρω [...]

Στο <https://libcom.org/blog/xulizhi-foxconn-suicide-poetry> έχουν μαζευτεί κάποια από τα ποιήματά του και ζητείται να μεταφραστούν για να μην ξεχαστεί ο Xu Lizhi και για να γίνουν παγκόσμια γνωστές οι απαράδεκτες συνθήκες στην Foxconn (και όχι μόνο...). Όποιος/όποια ξέρε αγγλικά και έχει και ποιητική φλέβα σ' απίστευτη και μια ελληνική έκδοσή!

ΚΑΙ ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ ΜΙΑ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΠΟΥ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ: Ενώ η επίσημη -και όχι μόνο- Γερμανία εορτάζει την 25η επέτειο της πτώσης του Τείχους (ταυτόχρονα και την τελική πτώση του «υπαρκτού σοσιαλισμού»), κάποιοι επιχειρήσαν να ριξουν ένα άλλο τείχος της ντροπής: Εκατοντάδες ακτιβιστές των ομάδων «Αγωνιστική Ομάδα ενάντια στην Απανθρωπιά» και «Κέντρο για την Πολιτική Ομορφιά» από τη Γερμανία ταξίδεψαν τον Οκτώβριο στα σύνορα της ΕΕ για να τα ανοίξουν. Από το 2000 περισσότεροι από 23.000 άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους προσπαθώντας να περάσουν αυτά τα σύνορα και να φτάσουν στην «ελευθερία» -για κάθε είδους εμπόρευμα- Ευρώπη. Οι προσπάθειες των ακτιβιστών να φτάσουν με τα εργαλεία τους (κόφτες μολτ και τέτοια) στο φράκτη ανάμεσα στη Βουλγαρία και στην Τουρκία δυστυχώς απέτυχαν εξαιτίας της βίας της βουλγαρικής αστυνομίας. Να βάλουμε κι εμείς ένα χεράκι...

H Διεθνήστρια

«Ασφυξία για μια ανάσα ελευθερίας»

Ο φυλακισμένος αναρχικός ληστής τράπεζας Νίκος Ρωμανός, αφού έκανε χρήση του δικαιώματος που του παρέχει η αστική δικαιοσύνη να συμμετέχει στις πανελλήνιες εξετάσεις, κατάφερε να επιτύχει εισαγωγή σε σχολή ανώτατης εκπαίδευσης.

Η ξεκάθαρα πολιτική στάση του όμως απέναντι στους κρατικούς θεσμούς, όπως η άρνησή του να λάβει συγχαρητήρια και χρηματικό έπαθλο από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, αλλά και οι δηλώσεις του για υποστήριξη του αναρχικού κινήματος, οδήγησαν το κράτος σε τακτικισμούς. Κάνοντας χρήση του φρεσκοψηφισθέντος νομοσχεδίου για τις φυλακές τύπου Γ, αλλά και με ένα νομικίστικο τρικ, ο Νίκος Ρωμανός βρέθηκε υπόδικος και κατηγορούμενος για τρομοκρατία, μια κατηγορία από την οποία είχε ήδη απαλλαγεί (βλ. εισήγηση εισαγγελέα Πεπονής). Η ελληνική αστική δημοκρατία του απαγόρευσε με αυτό το πρόσχημα, το δικαίωμα σε εκπαιδευτικές άδειες ώστε να μπορεί να παρακολουθήσει τη σχολή του. Επί της ουσίας, το κράτος επέλεγε να αφανίσει από το πρόσωπο της γης έναν κοινωνικό αγωνιστή.

Ο Ν. Ρωμανός διεκδίκησε το δικαίωμά του στις άδειες, παρομοιάζοντάς τις με μια ανάσα ελευθερίας. Ο μόνος τρόπος πίεσης προς το κράτος, το τελευταίο του όπλο, ήταν το ίδιο του το κορμί. Από τις 10/11 μέχρι τις 10/12 βάζοντας οδόφραγμα το σώμα του, έκανε μια σκληρή απεργία πείνας η οποία την τελευταία μέρα κλιμακώθηκε και σε απεργία δίψας. Πίσω από αυτό το οδόφραγμα στάθηκε δυναμικά αλληλεγγυος κόσμος από όλο το φάσμα του αγώνα. Το μεγαλειώδες κίνημα αλληλεγγύης για το Νίκο, προχώρησε σε καταλήψεις σε σχολές, εργατικά κέντρα, δημαρχεία, αλλά και σε διαδηλώσεις δεκάδων χιλιάδων ατόμων. Το κράτος απάντησε αρχικά με αχαλίνωτη καταστολή, προχωρώντας μάλιστα σε 25 συλλήψεις. Μάταια όμως. Στο πρόσωπο του Νίκου, είδαμε όλοι μας τον αγώνα ενάντια σε ένα κράτος που καταχράται την εξουσία του, προκειμένου να εξυπηρετήσει τους πολιτικούς του σκοπούς, την προστασία των υταβατζίδων του κεφαλαίου, από τις επιθετικές εκφράσεις της όλο και πιο εξαθλιωμένης κοινωνίας.

Στην πόλη μας, αναρχικοί και αναρχικές κυρίως από τα βόρεια προάστια της Αθήνας, προχώρησαν σε κατάληψη του Δημαρχείου. Το κατειλημμένο Δημαρχείο μετατράπηκε σε κέντρο αγώνα και αντιπληροφόρησης, όπου με ανοιχτές πλέον συνελεύσεις και διαδικασίες πραγματοποιήθηκαν ποικίλες δράσεις αλληλεγγύης για το Νίκο Ρωμανό. Σημαντικότερη ίσως, η μαχητική πορεία 200 ατόμων που διέσχισε τη Δεκελείας διαρρηγνύοντας την κανονικότητα και την απάθεια.

Στις 10/12 και ύστερα από 31 μέρες αγώνα, ο Νίκος κέρδισε. Κάτω από την πολιτική πίεση της απεργίας πείνας και με τον κόσμο της αλληλεγγύης να δυναμώνει μέρα με τη μέρα, το κράτος υποχρεώθηκε σε μια φωτογραφική τροπολογία ημίμετρο ώστε να ικανοποιήσει άμεσα το αίτημα του αγωνιστή απεργού πείνας για εκπαιδευτικές άδειες. Παρά τις προκλητικές δηλώσεις του Υπουργού Δικαιοσύνης που φανέρωναν αναληγσία απέναντι στο κίνημα αλληλεγγύης, το κράτος αναδιπλώθηκε. Και παρά τα παρελκόμενα που σέρνει μαζί της η νομοθεσία «βραχιολάκι», η νίκη του Νίκου ήταν νίκη όλων μας.

E.O.

Από τη δραστηριότητα της Στρούγκας

Μέσα σ' ένα έντονο πολιτικό δίμηνο, εντός κ εκτός τειχών της πόλης, ο χώρος της Στρούγκας φιλοξένησε και οργάνωσε ποικίλες εκδηλώσεις για όλα τα γούστα που αγκαλιάστηκαν από τον κόσμο της γειτονιάς και όχι μόνο.

τη σελίδα επιμελήθηκε ο **Los Ψ**

Cine Strouga

Φτωχότερο (σε συνάρτηση πάντα με το πώς μας έχει συνηθίσει η κινηματογραφική ομάδα της κατάληψης), αλλά ως συνήθως ποιητικό ήταν το πρόγραμμα των κινηματογραφικών προβολών. Στις 19 Οκτώβρη, λοιπόν, προβλήθηκε η ταινία του Λουίς Μπουνιουέλ, «**Η κρυφή γοητεία της Μπουρζουαζίας**». Πρόκειται για μια ταινία γαλλικής παραγωγής που πρωτοσυστήθηκε στο κοινό το 1972. Μια παρέα έξι φίλων προσπαθεί επανειλημμένα να συναντηθεί για φαγητό, αλλά τα σχέδια τους συνεχώς ματαιώνονται. Ενώ αρχικά όλα μοιάζουν να είναι αποτέλεσμα κακής συνεννόησης, τελικά τα εμπόδια που προκύπτουν γίνονται ολοένα και πιο περίεργα. Η ανατρεπτική ματιά του σκηνοθέτη έδωσε στο κοινό τροφή για σκέψη κινηματογραφική και πολιτική.

Επειδή ακόμη καλύτερες Κυριακές έρχονται με το νέο έτος ενημερωθείτε απ' τις αφίσες που κυκλοφορούν στην πόλη ή επισκεφτείτε το blog μας <http://strouga.espinblogs.net> για τις επερχόμενες προβολές και τα υπόλοιπα ενδιαφέροντα δρώμενα που ετοιμάζουμε, γιατί τις Κυριακές *ούτε δουλεύουμε ούτε ψωνίζουμε, κυρίες και κύριοι!*

Βραδιά Παραδοσιακής Κρητικής Μουσικής

«Καλώς ορίσαν φίλοι μας και κάμανε και κόπο, Κι ήρθαν κι τιμήσανε τον ιδικό μας τόπο»

Έτσι λέει μια γνωστή και αγαπημένη κρητική μαντινάδα. Το βράδυ, λοιπόν, της Παρασκευής 17 Οκτώβρη, λεβέντες φίλοι Κρητικοί ήρθαν με τις λύρες και τα λαούτα τους και μας κράτησαν μουσική συντροφιά μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες. Τα έσοδα της βραδιάς διατέθηκαν για την αποκατάσταση των ζημιών από την επίθεση που δέχτηκε ο χώρος της κατάληψης στις αρχές του καλοκαιριού. Για όσους έχασαν το εκρηκτικό τρίο που δημιούργησαν η μουσική, η ρακή και οι μεζέδες, επιφυλασσομάστε για το εγγύς μέλλον.

Παιδικά Εργαστήρια

Με ποικιλία θεμάτων και περίσσιο ενδιαφέρον συνέχισε να χρωματίζει τα πρωινά των Κυριακών της πόλη μας το παιδικό εργαστήριο της Στρούγκας.

Σε συνέχεια του προηγούμενου εργαστηρίου που ασχολήθηκε με τον προσφυγικό συνοικισμό, μικροί και μεγάλοι επισκέφτηκαν στις 26 Οκτωβρίου το «Μουσείο Μικρασιατικού Ελληνισμού» και μιλήθηκαν ακόμα περισσότερο στα μουσικά και τις συνήθειες των Μικρασιατών προσφύγων. Οι λιλιπούτσιοι φίλοι μας έμαθαν για τις κακουχίες που πέρασαν και τον τρόπο ζωής που είχαν οι πρόσφυγες, ενώ οι μεγαλύτεροι εμπλούτισαν τις γνώσεις τους πάνω στο ιστορικό αυτό θέμα.

Στις 2 Νοεμβρίου ο κουκλοθιάσος «ΨΕΥΤΙΑ ΜΕ ΑΥΤΙΑ» έδωσε το παρόν στο χώρο της Στρούγκας, παρουσιάζοντας μας... «Ένα ξεχωριστό τίποτα». Γάτοι και σκύλοι ζωντάνεψαν στα χέρια και στις φωνές των θιασωτών (κουκλοπαιχτών) που ερμήνευσαν μια τόσο ξεχωριστή και επίκαιρη ιστορία, που άφησε χαρούμενος και λίγο πιο σοφούς τους μικρούς μας φίλους.

Λίγο αργότερα μες στο Νοέμβρη και συγκεκριμένα στις 16 του μήνα, πραγματοποιήθηκε ένα παιδικό εργαστήριο για την ειρήνη. Η ιστορία μιας πόλης που κατάφερε με το δικό της μοναδικό και παιχνιδιάρικο τρόπο να δώσει τον κ. Πόλεμο, που επιχείρησε να της επι-

τεθεί. Γιατί σε καμιά πόλη, όπως μας δήλωσαν σύσσωμα και αποφασισμένα τα παιδιά με όλη την αθωότητα που τα διακρίνει, δεν υπάρχει θέση για πόλεμο, παρά μόνο για γέλια, παιχνίδια, δέντρα, έρωτα, ελευθερία και... ειρήνη.

Τέλος, το πρώτο εργαστήριο του Δεκέμβρη, στις 7 του μήνα, ασχολήθηκε με τις ομοιότητες που μας ενώνουν και τις ιδιαιτερότητες που μας διακρίνουν, έχοντας ως κεντρικό σύνθημα-μήνυμα «ΟΛΟΙ ΙΣΟΙ- ΟΛΟΙ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΙ!». Αφού λοιπόν ψάξαμε και βρήκαμε τι είναι η αναπηρία, καταλήξαμε πως ο καθένας με τα δικά του χαρακτηριστικά, δυνατότητες και αδυναμίες, είμαστε ικανοί να καταφέρουμε τα πάντα, αρκεί να πιστέψουμε στη δύναμη της θέλησης και να νικήσουμε τις δυσκολίες!

Χαριστικό-Ανταλλακτικό Παζάρι

Όλο αυτό τον καιρό λειτουργεί παράλληλα τα κυριακάτικα πρωινά το παζάρι μας, όπως το έχουμε μάθει και το έχουμε αγκαλιάσει, *γιατί κανείς δε σώθηκε αγοράζοντας!*

Εκδηλώσεις- Συζητήσεις

Μπορεί οι κινηματογραφικές προβολές το τελευταίο διάστημα να μπήκαν στο ψυγείο, αλλά τη θέση τους πήραν ενδιαφέρουσες και σημαντικές συζητήσεις γύρω από τοπικά και μη θέματα.

«Η επερχόμενη διάλυση του δημόσιου συστήματος ψυχικής υγείας και οι αντιστάσεις από τα κάτω»

Στις 25 Οκτωβρίου είχαμε τη χαρά να φιλοξενήσουμε στο χώρο της Στρούγκας γι' ακόμη μια φορά τον ψυχίατρο Θεόδωρο Μεγαλοοικονόμου, ο οποίος μας ενημέρωσε για την θλιβερή κατάσταση στην οποία έχει περιέλθει ο χώρος της δημόσιας ψυχικής υγείας και τον επερχόμενο κατακερματισμό του συστήματος αυτής, με το κλείσιμο των δημόσιων ψυχιατρικών νοσοκομείων να αναμένεται μέσα στο νέο έτος. Μετά από την κατατοπιστικότερη εισήγηση του γιατρού αλλά και τις παρεμβάσεις ειδι-

κών από το νεοσύστατο Αυτοδιαχειριζόμενο Κοινωνικό Ιατρείο Νέας Φιλαδέλφειας, Νέας Χαλκηδόνας, Νέας Ιωνίας και γύρω περιοχών, ακολούθησε μια εκτενής συζήτηση με τη συμμετοχή των παρευρισκόμενων. Η θεματολογία κινήθηκε γύρω από ζητήματα και προβληματισμούς ιατρικού χαρακτήρα, αλλά κυρίως αυτό που απασχόλησε τον κόσμο που βρέθηκε στην εκδήλωση ήταν οι μορφές αντίστασης που αναπτύσσονται και θα μπορούσαν ν' αναπτυχθούν για την προαγωγή και την προστασία της ψυχικής υγείας. Πρόκειται για ένα σοβαρό θέμα το οποίο είναι σε έξαρση, ειδικά κατά τη διάρκεια της κρίσης, και είναι αναγκαίο ν' απασχολήσει ακόμη περισσότερο το σύνολο της κοινωνίας.

χώρου της Στρούγκας γιατί *ήμασταν, είμαστε και θα παραμείνουμε εδώ.*

«Δεκέμβρης 2008-Δεκέμβρης 2014: Τι άφησε πίσω της η φλόγα της εξέγερσης»

Έξι χρόνια μετά την δολοφονία του 15χρονου μαθητή Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου απ' τον μπάτσο, ειδικό φρουρό Επαμεινώνδα Κορκονέα και εν μέσω μιας ακόμα παρ' ολίγον κρατικής πολιτικής δολοφονίας του φίλου του Αλέξη και αναρχικού κρατούμενου Νίκου Ρωμανού μετά από 31 ημέρες απεργός πείνας «για μια ανάσα ελευθερίας», προσπαθήσαμε να νοηματοδοτήσουμε εκ νέου και να αφουγκραστούμε 6 χρόνια μετά τι ήταν και τι άφησε η μεγαλειώδης εξέγερση του Δεκέμβρη του '08. Παιδί των ημερών εκείνων είναι η κατάληψη της Στρούγκας και άλλα παρόμοια αυτοδιαχειριζόμενα εγχειρήματα, που αποτελούν και θα αποτελέσουν ανάχωμα για τους επερχόμενους αγώνες μας, γιατί κανένας Δεκέμβρης δεν τέλειωσε ποτέ.

Διαβά-Ζουμε

Ναι, είναι γεγονός, είναι πάλι εδώ! Στο καφενείο, λοιπόν, της 12ης Δεκέμβρη πραγματοποιήθηκε η τρίτη -μετά από καιρό είναι η αλήθεια- συνάντηση του Διαβά-Ζουμε. Κόσμος που αγαπάει το διάβασμα μαζεύτηκε στο χώρο της Στρούγκας και απολαμβάνοντας το ποτό του μοιράστηκε με τους υπόλοιπους ένα ανάγνωσμα που θεωρήσε αξιόλογο. Όλα αυτά γιατί η μόρφωση μπορεί και πρέπει να είναι στα χέρια όλων μας. Η διαδικασία της μάθησης δεν είναι στείρα διαδικασία μιας μόνο κατεύθυνσης και η γνώση δεν είναι αποκλειστικά εξειδίκευση ή εμπόρευμα!

Αυτή τη φορά διαβάσαμε και συζητήσαμε διηγήματα του Ούγγρου συγγραφέα Ντεζιρέ Κοζτολάνι και του Μάριου Χάκκα, ένα ερωτικό ποίημα του Άλεν Γκίνσπεργκ και απόσπασμα απ' τη «Μαζική ψυχολογία του φασισμού» του Εριχ Φρομ.

Παρέμβαση για τις κυριακάτικες αργίες

Την Κυριακή 14 Δεκέμβρη η Στρούγκα μοίρασε κείμενο για την κατάργηση της αργίας της Κυριακής έξω από πολυκαταστήματα της περιοχής. Στο κείμενο της παρέμβασης, μεταξύ άλλων, αναφερόταν:

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι το άνοιγμα των μαγαζιών τις Κυριακές μπορεί να αποτελέσει τον πρόδρομο για μια γενικευμένη κυριακάτικη εργασία, όχι μόνο για 7 Κυριακές το χρόνο αλλά ίσως και για τις 52. Πολύ σύντομα και άλλοι κλάδοι θα αναγκαστούν να εργαστούν τις Κυριακές (μεταφορές, ταχυδρομεία, τράπεζες κτλ) καθώς θα υπάρχει η «ανάγκη» να προσαρμοστούν στις απαιτήσεις της αγοράς. Ο κύκλος αυτός θα μεγαλώνει ολοένα και περισσότερο καθώς η κατάργηση της κυριακάτικης αργίας στο εμπόριο ανοίγει την πόρτα για την κατάργηση σε όλους τους κλάδους και την καθολική υποταγή της κοινωνίας στις βουλές της αγοράς. Ας μην έχουμε λοιπόν αυταπάτες. Η κατάργηση της κυριακάτικης αργίας δεν αφορά μόνο το εμπόριο. Κανείς δεν μπορεί να είναι καταναλωτής την Κυριακή. Με το να ψωνίζει κάποιος την Κυριακή δεν στερεί απλά τον λιγοστό ελεύθερο χρόνο του εργαζόμενου, αλλά ανοίγει το δρόμο για την κλοπή και του δικού του ελεύθερου χρόνου. Τη λύση θα την δώσουμε όλοι μαζί οι εργαζόμενοι με την ταξική μας αλληλεγγύη και την αντίσταση μας στους χώρους εργασίας, στις γειτονιές μας και παντού.

Η απάτη της “ανάπτυξης” μάς στερεί χώρους ελευθερίας και στη Νέα Φιλαδέλφεια

Δημόσιοι χώροι υπάρχουν παντού. Οι περισσότεροι έχουν την δυνατότητα να λειτουργούν ως ελεύθεροι χώροι, όμως ελάχιστοι είναι τέτοιοι από την φύση τους (το Άλσος είναι ένας απ' τους λίγους). Γενικά κάθε δημόσιος χώρος, όπως κάθε χώρος, βάζει με τον σχεδιασμό του κάποιες προδιαγραφές και κάποια όρια στη χρήση του. Αυτό δεν ισχύει μόνο για τα δημόσια κτίρια: Μια πλατεία με παγκάκια και πέτρινα τραπέζια προσκαλεί τις παρέες των ανθρώπων να καθίσουν, να παίξουν τάβλι, να φάνε, να συζητήσουν, ενώ επιτρέπει και στον άστεγο να την κάνει «σπίτι» του. Αντίθετα, ένα συντριβάνι –που συχνά είναι εκτός λειτουργίας– εμποδίζει τη χρήση του δημόσιου, κατά τ' άλλα, χώρου για μια συγκέντρωση, μια συνέλευση, για τόπο μαζικής διαμαρτυρίας.

Ένας δημόσιος χώρος ανήκει σε όλους τους ανθρώπους που ζουν, εργάζονται ή έχουν κάποια άλλη σχέση με την περιοχή που βρίσκεται. Γίνεται ελεύθερος χώρος όταν μία μερίδα αυτών των ανθρώπων τον χρησιμοποιεί για κάποιες δραστηριότητες –στις οποίες συμπεριλαμβάνεται και η απλή παρουσία στον χώρο–, διευρύνοντας τις χρήσεις του, χωρίς να αποκλείουν τους άλλους απ' το να συμμετέχουν.

Ένας ιδιωτικός χώρος δεν μπορεί να είναι ελεύθερος, επειδή ανήκει σε κάποιον ή κάποιους, αλλά όχι σε όλους. Μπορεί να γίνει δημόσιος (να ανήκει σε όλους) είτε αν τον χαρίσει ο ιδιοκτήτης, είτε αν του τον πάρουν (με την βία) –ως τέτοιος πλέον μπορεί να γίνει και ελεύθερος. Έτσι όπως έγινε με την Στρούγκα, που αποδεικνύει κοντά έξι χρόνια τώρα με την πλούσια συλλογική δράση της τι μπορεί να σημαίνει ελεύθερος χώρος.

Η γειτονιά μας αλλάζει προς το χειρότερο με σταθερό βηματισμό τα τελευταία χρόνια, σε ό,τι αφορά τον δημόσιο χώρο και τις χρήσεις του. Τα καταστήματα υγειονομικού ενδιαφέροντος (καφετέριες, ταβέρνες, μπαρ κλπ.) μετατρέπουν τους δημόσιους χώρους της πόλης σε προέκτασή τους, επιβάλλοντας αντίτιμο στη χρήση τους από τους πολίτες, με τις ευλογίες του δήμου. Πολλοί πολίτες, βεβαίως, λειτουργώντας πρωτίστως ως καταναλωτές και ασπασζόμενοι τα κυρίαρχα πρότυπα της διασκέδασης, φαίνεται να συναινούν κι αυτό οδηγεί σε περαιτέρω κάλυψη των δημόσιων χώρων από τραπεζοκαθίσματα. Το κέντρο της πόλης αλλοιώνεται ταχύτατα, με τον κεντρικό πεζόδρομο της Σάρδεων να έχει παραδοθεί στους επιχειρηματίες της διασκέδασης σχεδόν ολοκληρωτικά· ό,τι έχει διασωθεί οφείλεται στις ενέργειες των περιοίκων και όχι σ' αυτές του δήμου. Οι αλλαγές στις χρήσεις γης, που θεσπίστηκαν το καλοκαίρι με τον νόμο για την πολεοδομική και χωροταξική μεταρρύθμιση, ανοίγουν κι άλλο την όρεξη των επίδοξων επιχειρηματιών και διαλύουν το υπάρχον πλέγμα προστασίας του προσφυγικού συνοικισμού και τον χαρακτήρα της Νέας Φιλαδέλφειας ως περιοχής κατοικίας.

Στην συζήτηση για τα δημοτικά τέλη στο δημοτικό συμβούλιο της 25ης Νοέμβρη, μάθαμε πως από το μνημονιακό 2010 και μετά, τα καταστήματα υγειονομικού ενδιαφέροντος στην πόλη μας έχουν αυξηθεί κατά 46,5% και σήμερα είναι 435. Κι ενώ «η συζήτηση κινήθηκε σε υψηλούς τόνους», με την αντιπολίτευση να καταδικάζει την αύξηση των τελών κατάληψης πεζοδρομίου στο κέντρο της πόλης που πρότεινε η δημοτική πλειοψηφία και τον δήμαρχο να λέει, μεταξύ άλλων, «και λίγα τους έριξα», κανείς δεν ασχολήθηκε με το γεγονός ότι, σύμφωνα με τον προϋπολογισμό, **θα εισπραχθούν από αυτά τα τέλη μόλις 67.900 ευρώ με τις νέες τιμές**, το 0,58% των συνολικών προβλεπόμενων εσόδων του δήμου για το 2015 δηλαδή. Είναι ν' απορεί κανείς γιατί κονταροχτυπιούνταν με τόσο πάθος μέσα στη νύχτα ο δήμαρχος με τον άνθρωπο με την κίτρινη γραβάτα και τ' άλλα παιδιά. Θα μπορούσαν να έχουν πάρει παράδειγμα απ' τον Σταύρο Κόντο και τη θαρραλέα απόφασή του για την Πρωτομαγιά, και να σταματούσαν να νοικιάζουν πεζοδρόμια και πεζοδρόμους. Αλλά, βέβαια, όλοι είδαμε με τι θάρρος εφάρμοσε η προπρηγομένη δημοτική αρχή εκείνη την απόφασή της...

Ας σοβαρευτούμε, όμως: Αφού το οικονομικό όφελος για τον δήμο από την παράδοση των πεζοδρόμων και πεζοδρομίων στα ιδιωτικά τραπεζοκαθίσματα αγγίζει το μηδέν, θα πρέπει να σκεφτούμε ποιο είναι το κοινωνικό όφελος της σχεδόν τζάμπα παραχώρησης των δημόσιων χώρων για εμπορική εκμετάλλευση σε επιχειρήσεις-εργασιακά κάτεργα, χωρίς ουσιώδη παραγωγική δραστηριότητα (για τις εργασιακές συνθήκες στα μαγαζιά της διασκέδασης, το ρεπορτάζ του Χαμπερίου απ' τον Μάη του 2013 είναι ακόμη επίκαιρο). Η «ανάπτυξη» της πόλης αφαιρεί απ' τη ζωή μας περισσότερα απ' όσα μας δίνει. Όπως πάντα, είναι στα χέρια των κατοίκων να υπερασπίσουμε τους δημόσιους χώρους από την ασύδοτη ιδιωτική εκμετάλλευση με τις ευλογίες του δήμου. Κι ακόμη, αφού τους διασώσουμε, να τους μετατρέψουμε σε χώρους ελευθερίας. Για να συμβεί, όμως, κάτι τέτοιο, πρέπει να πάρουμε τη ζωή στα χέρια μας και να ενεργήσουμε για τα πραγματικά μας συμφέροντα, τώρα.

ο π. κι η αδέςποτη γάτα

Ο κύκλος της βίας συνεχίζεται...

Το σχέδιο Μελισσανίδη για την ανέγερση του γηπέδου της Δικέφαλος 1924 ΑΕ παραμένει στάσιμο. Παρά τα πολλαπλά δημοσιεύματα των αθλητικών και τοπικών μέσων ενημέρωσης που ελέγχονται ή θέλουν να ελεγχονται από την πλευρά Μελισσανίδη, τα οποία μιλούν για αισιοδοξία, το αρχικό χρονοδιάγραμμα του έργου έχει εγκαταλειφθεί οριστικά. Η πλευρά Μελισσανίδη χρεώνει, για την ώρα, τις καθυστερήσεις στο Δήμο Φιλαδέλφειας-Χαλκηδόνος, ο οποίος, ωστόσο, με την ταλαντευόμενη στάση του δείχνει απρόθυμος για ανοιχτή πολιτική μάχη για την υπεράσπιση του Άλσους και της πόλης, όταν δε δείχνει έτοιμος να υποχωρήσει στις πιέσεις.

Στο μεταξύ, 17 πολίτες κατέθεσαν στο Συμβούλιο της Επικρατείας αίτηση ακύρωσης των διατάξεων του νέου Ρυθμιστικού Σχεδίου Αθήνας-Αττικής που αφορούν το γηπέδο της Δικέφαλος 1924 ΑΕ. Η ΠΑΕ ΑΕΚ, σε μια κίνηση ενδεικτική της μαφιόζικης λογικής που την χαρακτηρίζει, δημοσίευσε στην ιστοσελίδα της αντίγραφο της προσφυγής, όπου φαίνονταν τα ονόματα και οι διευθύνσεις των 17 πολιτών που κινήθηκαν στα νόμιμα πλαίσια.

Και ενώ η προσφυγή θα εκδικαστεί στις 6 Μαρτίου στην Ολομέλεια του ΣΤΕ, «άγνωστοι» επιτέθηκαν στο σπίτι ενός από τους 17, του υποψήφιου δημοτικού συμβούλου με τη «Δύναμη Πολιτών» Γιάννη Ζαμπετάκη. Σύμφωνα με μαρτυρίες, γύρω στα 30 μηχανάκια με βάνδαλους οπαδούς της ΑΕΚ σταμάτησαν κάτω απ' το σπίτι του και έσπασαν με πέτρες το αυτοκίνητο και τα τζάμια του σπιτιού του. Η ΠΑΕ ΑΕΚ, αφού πρώτα κρέμασε στα μανταλάκια μαζί με τον οπαδικό και τοπικό τύπο τους 17, υποκριτικά καταδίκασε την επίθεση, ενώ κατέβασε από την ιστοσελίδα της το αντίγραφο της προσφυγής, για ν' αποδείξει, προφανώς, το σθένος της εταιρείας και του αφεντικού της.

Την επίθεση καταδίκασαν, κρατώντας οι περισσότερες «ίσες αποστάσεις από τα άκρα», ορισμένες από τις δημοτικές παρατάξεις της πόλης. Ένα βήμα παραπέρα προχώρησαν ο Γιώργος Αράπογλου και η Ευτυχία Γαϊτανά, οι οποίοι ούτε μια τυπική ανακοίνωση δεν εξέδωσαν για το βίαιο περιστα-

τικό. Η στάση τους δεν αφήνει περιθώρια παρεξηγήσεων, αλλά δεν ήταν δα κι έκπληξη: Οι εξαρτήσεις τους είναι τέτοιες που είναι υποχρεωμένοι να επικροτούν εμμέσως περιστατικά όπως το παραπάνω, όπως έκαναν δηλαδή και το καλοκαίρι, όταν οργανωμένοι οπαδοί της ΑΕΚ επιτέθηκαν στο Συντονιστικό Κατοίκων, τη Στρούγκα και όχι μόνο.

Μετά την επίθεση, ο Ζαμπετάκης παραιτήθηκε από τη «Δύναμη Πολιτών» επικαλούμενος διάσταση λόγων και πράξεων της δημοτικής αρχής σε σχέση με το προεκλογικό της πρόγραμμα για το Άλσος και το πράσινο. Τη διάσταση αυτή επιβεβαιώνει και η ενημερωτική ανακοίνωση που εξέδωσε το Συντονιστικό Κατοίκων για την συνάντηση που είχε με τον Δήμαρχο και στελέχη της δημοτικής αρχής στις 18 Οκτωβρίου, στην οποία αναφέρεται: «Δυο δρόμοι υπάρχουν για τη δημοτική πλειοψηφία και τη δημοτική αρχή γενικότερα: Ο ένας είναι να αποδεχτεί ανοιχτά τη νομοθετική ρύθμιση που υπαγόρευσε ο Δημήτρης Μελισσανίδης στην κυβέρνηση και ν' ακολουθήσει την πορεία που επιχείρησε να χαράξει η προηγούμενη δήμαρχος μέχρι την τελευταία μέρα της θητείας της, θυσιάζοντας έτσι το άλσος στο βωμό των επιχειρηματικών συμφερόντων. Ο άλλος είναι να υπερασπιστεί τα συμφέροντα της πόλης και των ανθρώπων της και να αρνηθεί τις μεθοδεύσεις σε όλα τα επίπεδα (...) Η ανάγκη του δημόσιου διαλόγου είναι ακόμη επιτακτικότερη μετά την έγκριση από το νέο Περιφερειακό Συμβούλιο του προϋπολογισμού της Περιφέρειας Αττικής για το 2015, στον οποίο περιλαμβάνεται εκ νέου το κονδύλι 20 εκατομμυρίων ευρώ για την “Κατασκευή γηπέδου Νέας Φιλαδέλφειας”».

Κάτι τέτοια βλέπουν ορισμένα τζιμάνια της τοπικής πολιτικής σκηνής και του τοπικού τύπου και αναδιπλώνονται, προσπαθώντας να συζητήσουν «αντικειμενικά» για τα οφέλη της κατασκευής του γηπέδου για την πόλη και την αντιμετώπιση των αρνητικών του συνεπειών. Αναμασάνε, όμως, την κενή περιεχομένου ρητορική που εδώ κι ένα χρόνο επιχειρεί να πουλήσει ο Δημήτρης Αναδριόπουλος στους ιθαγενείς και τα πράγματα θα τους διαφεύσουν. Γι' αυτά, όμως, θα μιλήσουμε άλλη φορά...

π.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Ο θάνατός σου η ζωή μου

Η Σαντρά, μια εργαζόμενη μητέρα με προβλήματα κατάθλιψης, έχει στη διάθεσή της δύο μέρες και μία νύχτα για να πείσει τους 16 συναδέλφους της να αλλάξουν γνώμη και να αποποιηθούν το μπόνους τους, όρο που έχει θέσει η εργοδοσία ώστε να μη χάσει εκείνη τη δουλειά της.

Με ένα καιρίο και ευαίσθητο κοινωνικό ζήτημα καταπιάνονται για ακόμη μια φορά οι αδελφοί Νταρντέν και επιστρέφουν στην μεγάλη οθόνη για να μας διηγηθούν μια ειλικρινή ιστορία. Μια ιστορία αυτογνωσίας-σχόλιο για τη σημερινή εργασιακή πραγματικότητα και τη βαρβαρότητα που επιβάλλει το αδυσώπητο καπιταλιστικό σύστημα με το διαχρονικό όπλο του «διαίρει και βασιλεύει» που έχει στα χέρια του και από την άλλη την αποξένωση και την αλλοτρίωση που κυριαρχεί στους εργαζόμενους και τους οδηγεί μέχρι στο σημείο να απωλέσουν κάθε αίσθημα συναδελφικής και ταξικής αλληλεγγύης.

Μέσα σε ένα φυσικό σκηνικό και μια αποστασιοποιημένη υποκριτική από την Μαριόν Κοτιγιάρ, παρακολουθούμε με ντοκιμενταριστική ματιά την πρωταγωνίστρια σε μια προσπάθεια να πείσει τους συναδέλφους της μέσα σε ένα σαββατοκύριακο να επιλέξουν ανάμεσα σε κείνη και το μπόνους τους. Η ακτινογραφία του σύγχρονου ανθρώπου στα κοινωνικά θέματα, όπως η αλληλεγγύη, η συντροφικότητα σε αντιδιαστολή με τον εγωισμό και την καταναλωτική μανία παρουσιάζεται μπροστά στα μάτια μας. Κάθε συνάντηση της Σαντρά και μια μικρή αποκάλυψη. Κάθε χτύπημα πόρτας και μια γροθιά στο στομάχι. Άνθρωποι κενό και εγωιστές ή άνθρωποι που παλεύουν να μη χάσουν κάθε ηθική και ανθρωπιά μέσα σε ένα χωρίς ηθική εργασιακό περιβάλλον, εμφανίζονται από πόρτα σε πόρτα κάνοντάς μας να απορούμε πότε θα επέλθει το ξέσπασμα της. Το σκηνοθετικό δίδυμο όμως ξέρε τι κάνει. Αφήνει την Σαντρά να αντιδράσει μέσα στα όρια που της επιτρέπει ο χαρακτήρας

της και τελικά τη δικαιώνει με ένα ρεαλιστικό μεν, αλλά και αισιόδοξο φινάλε που μας επιβεβαιώνει ότι η πάλη είναι που έχει σημασία στο τέλος. Το αν δόθηκε ο αγώνας. Και αυτή είναι η προσωπική της νίκη.

Οι ανθρωποκεντρικές αφηγήσεις των Νταρντέν, χωρίς περιττούς μελοδραματισμούς, ανεδυαν ανέκαθεν κοινωνικά προβλήματα όπως η ανεργία, η νεανική εγκληματικότητα, ο κοινωνικός αποκλεισμός και άλλα. Με αποφυγή κάθε είδους διδακτισμού, διατηρώντας ωστόσο την έντονη κριτική ματιά τους, εστιάζουν στις ιστορίες αυτές καθαυτές, ανθρώπων καθημερινών, ανθρώπων που δοκιμάζονται και υποφέρουν όχι μόνο εξαιτίας ενός άγριου καπιταλιστικού συστήματος, αλλά και προσωπικών επιλογών με μη αντίσταση και υποταγή. Δεν παίζουν σε καμία περίπτωση όμως το ρόλο του δικαστή σε αυτές τις προσωπικές επιλογές, ούτε μπαίνουν σε διαδικασία δικαιολόγησης της εκάστοτε στάσης, αλλά αντιθέτως αφήνουν την ίδια την ιστορία να εξηγήσει τις κοινωνικές συμπεριφορές.

Ο άνθρωπος στους Νταρντέν είναι ένα ψηφιδωτό το οποίο μεταμορφώνεται μέσα στις συνθήκες στις οποίες ζει. Δεν υπάρχει ο καλός και ο κακός. Υπάρχει μόνο το ηθικό δίλημμα που ξυπνάει το αίσθημα της ατομικής τους ευθύνης. Και αυτό το δίλημμα είναι που κάνει τους ήρωες να πάρουν στο τέλος μια γενναία απόφαση που έρχεται σε αντιδιαστολή με την προηγούμενη στάση τους. Μια ελπιδοφόρα απόφαση που εντοπίζει την ουσία στην ανθρωπινή αξιοπρέπεια και που δεν επιδιώκει να συμπλιωθεί με τον σκληρό και άξενο κόσμο στην αέναη προσπάθειά του να την καταπνίξει αλλά να τον αλλάξει.

Δυο Ημέρες, Μια Νύχτα (Deux Jours, Une Nuit), Γαλλία-Βέλγιο 2014, διάρκεια 95', σκηνοθεσία Ζαν-Πιερ και Λικ Νταρντέν με τους: Μαριόν Κοτιγιάρ, Φαμπρίσιο Ρονγκιόνε, Κατρίν Σαλέ.

άλφα κάπα